

Milé děti,

pohádku o Červené Karkulce nejspíš velmi dobře znáte. Kdyby ji někdo neznal, tak si ji tu řekneme. Ale víte, že se Karkulka s vlkem nakonec docela dobře skamarádili? Za babičkou často chodili a vlk si dokonce rozuměl i s myslivcem. Ale to už předbíháme, nejdříve ta pohádka.

Pohádka o Červené Karkulce

Byla jednou jedna holčička, Červená Karkulka. A byla jedna babička, kterou měla Karkulka moc ráda. Babička bydlela na samotě v lese, v hezké chaloupce. Karkulka bydlela v domečku s červenou střechou u maminky a tatínka. Babička se ve své chaloupce v lese vůbec nebála, zato Karkulka trochu ano. Pokaždé, když šla babičku navštívit, utíkala, co jí nožky stačily, aby byla co nejrychleji u babičky.

Jednoho dne má babička svátek. Maminka upeče bábovku, přidá červené vínečko a řekne Karkulce: „Karkulko, běž dneska k babičce, má svátek. Hezky jí popřej a dones jí bábovku i vínečko.“

Potom ještě řekla maminka: „Ale až půjdeš lesem, nikde se nezastavuj a utíkej co nejrychleji. Máš rychlé nožky a umíš rychle utíkat. Chtěla bych, abys byla brzy u babičky. Mám o tebe strach, však víš.“

Karkulka slíbí, že bude rychle utíkat. Začne se oblékat. Má ráda červenou barvu, která jí moc sluší. Proto si oblékne červenou sukničku i kabátek. Na hlavu si uváže červený čepček a nazuje červené botky. Do ruky vezme košíček s bábovkou a vínečkem a je hotová. Karkulka se může vydat na cestu za babičkou.

„Ahoj maminko!“ volá. „Tak já jdu!“ „Ahoj Karkulko!“ volá maminka. „Pozdravuj babičku!“

Karkulka vyjde z domečku, ohlédne se, ještě jednou mamince zamává a radostně utíká po cestičce k lesu. Když vběhne do lesa, zpomalí. V lese je krásně. Sluníčko svítí, stromy voní a ptáčky zpívají. Karkulce se nechce spěchat. Je jí hezky. Sedne si na pařez a pozoruje.

Třeba motýly. Jsou barevní, sedají na cestu a třepetají křídly. Nebo mravence, kteří tahají velká stébla. Asi staví mraveniště. Karkulka slyší ťukání. Asi datel. Ťuká zobákem do stromu a hledá nějakého chutného červíka.

U cesty stojí strom. Má bílou kůru. Že by to byla bříza? Karkulka si není jistá. Zeptá se babičky. Na cestě je kaluž. U kaluže poskakuje vrabec. Má žízeň, to je jasné. Je mu horko.

Káceli tu stromy. Asi dřevorubci. Všude kolem leží kůra a třísky. Stromy pokáceli a klády vyrovnali na sebe. To dřevo voní. Za kládami vykukuje nějaká liška.

Jééé, muchomůrka! Ta je krásná! Karkulka by si na ni chtěla sáhnout, ale ví, že nesmí. Babička by se zlobila. Muchomůrka je jedovatá.

Kos tahá ze země děsně dlouhou žížalu. Všechno je tak zajímavé. Jen kdyby nebylo tolik much! Bzučí a jsou otravné. Všude lezou. Po pařezu leze beruška. Je moc hezká. Červená jako Karkulka. A má sedm teček.

Včelky létají a bzučí. Sedají na kytičky. Když sednou na kytičku, přestanou bzučet. Sají nektar. To je jasné, když sají, nemohou bzučet.

Potom si Karkulka řekne: „Musím už jít. Pospíším si. Jenom natrhám babičce nějaké kytičky, aby měla radost.“

Když se Karkulka postaví, zjistí, že se jí na sukničku přilepila smůla z pařezu. No, nevádí. Aspoň tam má také tečky. Jako beruška.

Karkulka trhá kytičky a netuší, že ji někdo pozoruje. Za stromem číhá velký, šedý vlk. Karkulku nejprve z velké dálky zavětřil, potom uslyšel, a když přiběhl blíž, tak i uviděl. Sluníčko stále svítí, ptáci zpívají a vlk má velký hlad. Přemýšlí, co se svým hladem udělá.

Říká si vlk: „Mohl bych sníst Karkulku, potom bábovku, potom vše zapít vínečkem z košíčku, a potom bych neměl hlad.“ Vlk dumá, co by snědl nejdříve a co potom, ale dobře ví, že nemůže.

Říká si vlk: „Nemohu spolknout Karkulku tady na cestě. Někdo by mě mohl vidět. Musím být chytrý. Zeptám se, kam jde.“

Vlk vyleze zpoza stromu a jde ke Karkulce. „Kam jdeš, Karkulko Červená?“ zeptá se hlasitým hlasem.

Karkulka se lekne. Podívá se na vlka, prohlédne si ho a pomyslí si, že je to nějaký zarostlý, vousatý pán. Nikdy předtím žádného vlka neviděla.

„Dobrý den!“ řekne. „Já jsem vás neslyšela přicházet.“ Vlk odpoví hlubokým hlasem: „To nevádí. Kam jdeš, Karkulko Červená? A co děláš?“ „Jdu k babičce,“ odpoví Karkulka. „Trhám kytičky. Chci, aby měla babička radost.“ „Hmm. To je hezké,“ zamručí vlk. „A kde bydlí ta tvá babička?“ vyzvídá dál. „V chaloupce,“ odpoví Karkulka. „No to ano,“ řekne vlk. „Ale kde je ta chaloupka?“ Karkulka ukáže: „Vede k ní tahle cestička.“ Vlk zahuhlá: „Tahle cestička? Dobře. Moc dobře. Tak se měj hezky.“ Mávne ocasem a běží pryč.

Karkulka pokrčí rameny. Říká si: „To byl ale divný pán. Raději už půjdu za babičkou, abych zase nepotkala nějakého divného pána.“ Karkulka se rozběhne a utíká po cestě.

Vlk také běží. Pádí skrz les. Peláší hlava nehlava. Prodírá se smrkovým houštím. Křoví vyplaší kance. Tvrdě tam kanec spal. Vlk běží ze všech sil, kanec běží vztekle za ním. Nemá rád, když ho někdo budí.

Zbývá několik skoků, hup a dup, a vlk je u babiččiny chaloupky. Stihl to dříve než kanec. Stihl to i dříve než Karkulka. Karkulka tu ještě není. Zato je tu babička. Čeká na Karkulku uvnitř v chaloupce.

Vlk se snaží vytřepat jehličí z kožichu a potom klepe na dveře. Předstírá, že je Karkulka. Babička otevře dveře. Strašně se lekne a chramst! Vlk ji celou spolkně.

„Výborně! Jsem šikovný,“ pochválí se spokojeně vlk. „Teď počkám na Karkulku. Vyčešu si důkladně jehličí a převléknu se za babičku. Musím vypadat jako babička.“

Vlk si češe jehličí z kožichu, nasadí si babiččiny brýle, přes uši si přetáhne babiččin čepec. Kolem břicha si uváže babiččinu zástěru a na tlapy si nazuje babiččiny pantofle.

Uvaří si babiččin čaj a vyhlíží Karkulku z babiččina okénka. Jak tak hledí ven, všimne si, že mu ze zástěry čouhá ocas. „Ouha, to je zlé,“ řekne si vlk. „Raději si vlez do postele a zahrabu se pod peřinu.“ Hop a skok, a vlk leží v babiččině posteli zahrabaný až po uši. Čeká na Karkulku.

Už je tady Karkulka. Doběhne celá udýchaná ke dveřím. „Babičko, otevři!“ volá. Zevnitř se chrchlavě ozve: „Pojď dál, děvenko, nohy mě bolí, nemohu tě přivítat.“

Karkulka otevře dveře. Vběhne dovnitř, podívá se na babičku a zarazí se. Něco je jinak, než by mělo být. Trochu ji zamrazí a začne vyptávat.

„Babi, proč máš tak velké oči?“ „Abych tě lépe viděla, děvenko,“ chrochtá z postele vlk. Karkulka: „Babi, proč máš tak velké uši?“ Vlk odpovídá: „Abych tě lépe slyšela, děvenko moje. Proč se pořád tak ptáš?“

Nyní už Karkulka ví, že nemluví s babičkou. Mluví s někým, kdo se za babičku vydává. Karkulka má obrovský strach, přesto se zeptá:

„Babi, proč máš tak velké zuby?“ „Abych tě mohl sežrat,“ zavolá vlk. Odhodí peřinu, vyskočí z postele a chramst! Karkulku spolkně.

Spokojeně zamlaská a řekne si: „Výborně. Jsem to ale šikovný vlk. Teď se budu radovat.“

Ale vlk se neraduje. Vlk není vůbec veselý. Vlka děsně bolí břicho. Vlk se přežral. Naříká lítostivě vlk: „Jejda! Bolí mě břich. Uvařím si heřmánkový čaj.“ Vlk hledá u babičky ve světnici heřmánkový čaj. Má zástěru, ale neumí číst. Neví, jak se píše HEŘMÁNEK.

Naříká vlk: „Lehnu si do postele a budu se léčit.“

Vlk leží v posteli. Na sobě má babiččinu zástěru. Plačtivě naříká. Lituje sebe, lituje Karkulku, polituje i babičku. Nakonec usne. Spí dlouho a hodně nahlas chrápe.

Druhý den ráno jde okolo babiččiny chaloupky myslivec. Obchází les, kontroluje krmelce, jestli mají zvířátka dost krmení. Po ránu je ještě chladno a myslivec si říká: „Hmm, dal bych si horkou, voňavou kávu. Třeba je babička už vzhůru. Podívám se.“

Přijde k oknu a slyší hluboké, drsné, vlčí chrápání. „Co to je?“ zvolá. „Takhle babička nechrápe!“

Rázně otevře dveře a vidí vlka s obrovským břichem v babiččině posteli. Navíc v babiččině zástěře.

„Vlku!“ volá myslivec. „Kde je babička? Že tys ji spolkl?“

Vlk tvrdě spí, ani se nehne. Myslivec běží k posteli. Vytáhne velký nůž a šmik! Vlkovi rozpáře břicho. Z břicha vyskočí Karkulka a za ní, pomalu, vyleze i babička.

To bylo radosti! Karkulka tančí, babička se kolébá do rytmu a myslivec podupává nohou. Jenom vlk stále spí.

„Co s ním uděláme?“ ptá se myslivec. „Zašijeme břicho a hodíme do studny?“

Všichni přemýšlí, dumají, vymýšlí a nakonec se rozhodnou: „Zašijeme břicho, ale vlka do studny nehodíme. Vlk se polepší.“

Jak řekli, tak udělali. Babička vzala jehlu a nit a vlkovi břicho zašila. Myslivec s Karkulkou vlka vzbudili.

„Vlku, vstávej!“ přísně říká myslivec. „Od teď žádné lumpárny. Budeš poslouchat a pomáhat babičce.“ „Také se něco nového naučíš,“ dodala Karkulka.

Vlk ani nemukl. Byl rád. Všechno si pamatoval náramně dobře. Jak spolkl babičku, potom Karkulku a jak ho bolelo břicho. Moc dobře věděl, že mu Karkulka s babičkou odpouští a že mu dávají možnost vše napravit.

Zde začíná nová pohádka o tom, jak spolu vlk a Karkulka docela dobře kamarádili a jak se vlk naučil spoustu nového a užitečného, například:

- Že se babičky a Karkulky nežerou.
- Že když něco vyvede, tak se musí omluvit.
- Že když něco chce, tak musí poprosit.

A mnoho dalšího.

Otázky pro chytré hlavičky

Co myslíš, bylo v pořádku, že se Karkulka dala s vlkem do řeči a řekla mu, kam jde?

Karkulka vlka vůbec neznala; navíc byla sama v lese na opuštěné cestě. Určitě nebyl dobrý nápad, když vlkovi řekla, kam jde a proč. Neměla mu říkat vůbec nic. Měla raději co nejrychleji odběhnout, jak jí maminka radila. V lese, obzvlášť na opuštěných cestách, by si děti měly dávat velký pozor a neměly by mluvit s cizími lidmi.

Karkulka mohla udělat několik věcí jinak:

1. **Ignorovat vlka a pokračovat v cestě.** Kdyby Karkulka prostě pokračovala v cestě, aniž by se zastavila a začala s vlkem mluvit, možná by se vlk nesnažil zjistit, kam jde, a nevymyslel by svůj plán.
2. **Utíkat pryč.** Kdyby Karkulka rychle utíkala pryč, jak jí maminka radila, mohla by se vyhnout nebezpečí. Utíkat rychle a bezpečně je někdy nejlepší způsob, jak se vyhnout problémům.
3. **Nevyzrazovat své plány.** Kdyby Karkulka neřekla vlkovi, kam jde a co nese, vlk by neměl důvod jít k babičce dřív než ona. Měla si uvědomit, že některé informace by měly zůstat tajemstvím, zvlášť před neznámými lidmi.

Něco jiného by bylo, kdyby vlka dobře znala. Kdyby to byl její kamarád, oba bydleli třeba někde poblíž a často se navštěvovali. Potom by si samozřejmě řekli, kam jdou, co budou dělat, a s čím si pohrají. Protože to dobří kamarádi dělají. Kamarádi si vzájemně důvěřují a sdílejí své plány a radosti.

Ale v tomto případě byla Karkulka sama a vlka neznala. Nevěděla, jaké má úmysly, a proto měla být velmi opatrná. Když jsme sami a potkáme někoho, koho neznáme, měli bychom se chovat opatrně a vždy myslet na svou bezpečnost.

🧐 Jak byste se cítili, kdyby vás někdo neznámý zastavil a začal se vás vyptávat na osobní věci? Jak byste se zachovali?

- *Cítili bychom se možná nepříjemně nebo vystrašení. Měli bychom odejít a říct o tom rodičům nebo jiné důvěryhodné dospělé osobě.*

🧐 Proč myslíte, že se vlk nakonec rozhodl polepšit? Co ho mohlo vést k tomu, že začal pomáhat babičce a Karkulce?

- *Vlk si uvědomil, že jeho špatné chování mu přineslo jen problémy a bolest. Díky laskavosti babičky, Karkulky a myslivce dostal druhou šanci a rozhodl se, že být dobrým a pomáhat je lepší cesta.*

Scénář pro loutkové divadlo

Postavy:

- Karkulka
- Vlk
- Babička
- Myslivec
- Vypravěč

Kulisy:

- Domeček s červenou střechou
- Les
- Babiččina chaloupka
- Světnice

1. OBRAZ - Les

Vypravěč: Jednoho dne měla babička svátek. Karkulka jí chtěla udělat radost, tak upekla bábovku, vzala vínečko a kytičky a vydala se na cestu. Oblékla si červenou sukničku, kabátek a čepičku, nazula červené botky a vyrazila k lesu.

(Přichází Karkulka.)

Karkulka: Tady je krásně! Natrhám babičce nějaké kytičky, aby měla radost.“

Vypravěč: Karkulka trhá kytičky a netuší, že ji za stromem ji pozoruje velký, šedý vlk. Sluníčko stále svítí, ptáci zpívají a vlk má velký hlad. Přemýšlí, co se svým hladem udělá.

Vlk (pro sebe): Mohl bych sníst Karkulku, potom bábovku, potom vše zapít vínečkem z košíčku, a potom bych neměl hlad. Nemohu spolknout Karkulku tady na cestě. Někdo by mě mohl vidět. Musím být chytrý. Zeptám se, kam jde.

Vlk (nahlas): Kam jdeš, Karkulko Červená?

Karkulka: Dobrý den! Já jsem vás neslyšela přicházet.

Vlk: To nevádí. Kam jdeš, Karkulko Červená? A co děláš?

Karkulka: Jdu k babičce. Trhám kytičky. Chci, aby měla babička radost.

Vlk: Hmm. To je hezké. A kde bydlí ta tvá babička?

Karkulka: V chaloupce.

Vlk: No to ano, ale kde je ta chaloupka?

Karkulka (ukáže): Vede k ní tahle cestička.

Vlk: Tahle cestička? Dobře. Moc dobře. Tak se měj hezky.

Vypravěč: (Mávne ocasem a běží pryč.)

2. OBRAZ - Babiččina chaloupka

Vypravěč: (Přibíhá vlk a ťuká na dveře.)

Babička: Kdopak je?

Vlk (tenkým hláskem): To jsem já, tvoje Karkulka! Otevři!

Babička: Už jdu, Karkulko, hned to bude!

Vypravěč: Babička vychází a překvapeně volá.

Babička: Ale ty nejsi žádná Karkulka, ty jsi vlk!

Vlk: Správně. Jsem vlk. A taky tě sežeru. Protože vlci žerou babičky.

Vypravěč: Vlk odhodí babičku za kulisu a odbíhá. Hned přibíhá nazpátek.

Vlk: Výborně! Jsem šikovný. Teď počkám na Karkulku. Vyčesu si důkladně jehličí a převléknu se za babičku. Musím vypadat jako babička.

Vypravěč: Vlk si češe jehličí z kožichu, nasadí si babiččiny brýle, přes uši si přetáhne babiččin čepec. Kolem břicha si uváže babiččinu zástěru a na tlapy si nazuje babiččiny pantofle. Potom si lehne do postele.

3. OBRAZ - Světnice

Vypravěč: (Přibíhá Karkulka.)

Karkulka: Babičko, otevři!

Vlk (zevnitř chrchlavě): Pojd' dál, děvenko, nohy mě bolí, nemohu tě přivítat.

Vypravěč: Karkulka otevře dveře, vběhne dovnitř, podívá se na babičku a zarazí se.

Karkulka: Babi, proč máš tak velké oči?

Vlk: Abych tě lépe viděla, děvenko.

Karkulka: Babi, proč máš tak velké uši?

Vlk: Abych tě lépe slyšela, děvenko moje. Proč se pořád tak ptáš?

Karkulka: Babi, proč máš tak velké zuby?

Vlk (vyskočí z postele): Abych tě mohl sežrat!

Vypravěč: (Odhodí peřinu, vyskočí z postele a chramst! Karkulku spolkně.)

Vlk: Výborně. Jsem to ale šikovný vlk. Teď se budu radovat.

Vypravěč: Ale vlk se neraduje. Vlk není vůbec veselý. Vlka děsně bolí břicho. Vlk se přežral.

Vlk: Jejda! Bolí mě břich. Uvařím si heřmánkový čaj.

Vypravěč: (Hledá u babičky ve světnici heřmánkový čaj.) Lehnu si do postele a budu se léčit.

Vypravěč: Vlk leží v posteli, na sobě má babiččinu zástěru, plačtivě nařiká, lituje sebe, Karkulku, i babičku. Nakonec usne. Spí dlouho a hodně nahlas chrápe.

4. OBRAZ - Před chaloupkou

Vypravěč: Přijde k oknu a slyší hluboké, drsné, vlčí chrápání.

Myslivec: Co to je? Takhle babička nechrápe!

Vypravěč: Rázně otevře dveře a vidí vlka s obrovským břichem v babiččině posteli, navíc v babiččině zástěře.

Myslivec: Vtku! Kde je babička? Že tys ji spolkl?

Vypravěč: Vlk tvrdě spí, ani se nehne. Myslivec běží k posteli, vytáhne velký nůž a šmik! Vlkovi rozpáře břicho. Z břicha vyskočí Karkulka a za ní, pomalu, vyleze i babička.

Karkulka: To bylo radosti!

Vypravěč: Karkulka tančí, babička se kolébá do rytmu a myslivec podupává nohou. Jenom vlk stále spí.

Myslivec: Co s ním uděláme? Zašijeme břicho a hodíme do studny?

Vypravěč: Všichni přemýšlí, dumají, vymýšlí a nakonec se rozhodnou.

Myslivec: Zašijeme břicho, ale vlka do studny nehodíme. Vlk se polepší.

Vypravěč: Jak řekli, tak udělali. Babička vzala jehlu a nit a vlkovi břicho zašila. Myslivec s Karkulkou vlka vzbudili.

Myslivec: Vlk, vstávej! Od teď žádné lumpárny. Budeš poslouchat a pomáhat babičce.

Karkulka: Také se něco nového naučíš.

Vypravěč: Vlk ani nemukl. Byl rád. Všechno si pamatoval náramně dobře. Jak spolkl babičku, potom Karkulku a jak ho bolelo břicho. Moc dobře věděl, že mu Karkulka babičkou odpouští a že mu dávají možnost vše napravit.

Zde začíná nová pohádka o tom, jak spolu vlk a Karkulka docela dobře kamarádili a jak se vlk naučil spoustu nového a užitečného, například:

- Že se babičky a Karkulky nežerou.
- Že když něco vyvede, tak se musí omluvit.
- Že když něco chce, tak musí poprosit.

KONEC PRVNÍHO POVÍDÁNÍ.